

nevěděla, že umím kouzlit. Jenom jsem se schovala pod postel. A co bylo nejdůležitější: nehodlala jsem zpod ní vylézt.

„Andulko, holčičko!“ cukroval tatínek.

„Anno, okamžitě se ukaž!“ soptila maminka.

Tady se můžete podívat, jak naši vypadají. Nebo dobře, spíš jak vypadají jejich nohy. To bylo všechno, co jsem ze své skrýše viděla. Ale i podle nohou poznáte člověka. A když někomu nohy hodně smrdí, poznáte ho už z dálky. Třeba naši školní tělocvičnu bych rozeznala i z kilometru a poslepu.

Nohy číslo 1 jsou mojí maminky. Jsou malé jako ona a klapou na podpatcích hlučných jako ona. Maminka pracuje v bance a je hrozně roztržitá, dokonce tolik, že se někdy splete a vezme si každou lodičku jinou (ale to jí řekněte sami, jestli se odvážíte).

Nohy číslo 2 jsou tatínkovy. Jsou velké, ale tiché jako on. Tatínek je učitel, takový klidný pán, který ale rád dělá parádu. Proto si vždycky najde chvíli, aby si přeštil boty. Ponožky nosí tak natažené, že to vypadá, jako by si je k nohám přišrouboval.

I když nohy mají úplně jiné, něco společného moji rodiče přece jen mají: strašně rádi dělají zákusky. Ne, nedělají je nohama! Takové koblížky smradláky by nám asi moc nejely.

Naši totiž měli sen. Takový sladoučký. Snili o tom, že dají výpověď a otevřou si cukrárnu. Jenže teď, když jim to konečně klaplo, proměnil se ten sen v noční můru.

Chtěli se kvůli té cukrárně přestěhovat!

„Aninko, zkus to pochopit,“ říkal mi táta. „V našem městě už je obchodů moc. Ale podívej, našli jsme dokonalé místo...“

„Je to v takovém malebném městečku, jmenuje se Měsíčekov,“ dodávala maminka. „Vypadá to tam úplně kouzelně, víš? Jako kdyby tam žily čarodějky a všude byla cítit magie...“

Jenže mně by to bylo jedno, i kdyby tam žily hokejky a všude byla cítit mafie. Beztak jsem na čáry a kouzla nevěřila a už vůbec jsem nehodlala odjet ze svého domu, ze své školy a od svých kamarádů. A proto jsem se rozhodla zůstat už navždycky pod postelí.

